

Bunicul Lucan - la gară

Se scula cu noaptea-n cap odată cu tramvaiele care începuseră a scârții pe șinele-nghețate de gerul nemilos de început de februarie. Mitică Lucan avu o noapte agitată, în care primi un îndemn de sus, de la Domnul, să se ducă la Giurgiu să vestească Cuvântul la adunarea proaspăt înființată. *Trebuie sa mă duc, am tren la 7.15, mai am timp*, își zise încetișor. Bunica Valeria se perpelea între perne, căci îl simți că n-are astâmpăr și-l văzu gata de plecare la gară, cu cămașa albă proaspăt apretată și cravata cenușie legată-ntr-o parte. *Unde te duci, Mitică, știi că n-ai bani de bilete, mai așteaptă și tu la următoarea pensie, ne-om ușura puțin... Lasă dragă, ne încredem în El, va purta de grijă...* Figura

blajină și ochii albaștrii radiau o lumină lăuntrică, de încredere neclintită în lucrurile care nu se văd. Își aruncă în grabă paltonul ponosit și bocancii, apoi în genunchi se plecă din nou în rugăciune. Primi puteri noi să pornească la drum cu buzunarele goale, dar convins că bogății nespuse sunt pregătite dinainte din același izvor care nu seacă niciodată.

Ieși încet pe scările întunecoase, cu grija să nu trezească vecinii, se lumina de ziuă și tramvaiul 24 tocmai apuca după colț, gata să ajungă la gară înainte de vreme.

Gara de Nord, forfotă și noroaie cu zăpadă mocirlită, desagi și papornite împinse în grabă pe peroanele ticsite. Era duminică dimineată, cozi la bilete, ca de obicei. Se așeză la rând la ghișeul 23. În față un domn între 2 vârste cu pălărie de fetru și baston, în spate o bunică grijulie cu 2 nepoți încărcăți cu bagaje și sarsanale. Printre rugăciuni ajunse repede, mai erau 2, 3 în față la bilete. Era liniștit și o pace deplină îl copleși, aștepta să vadă o minune, căci domnul cu baston ajunse la rând și grăbit, mormăind sub mustață, lăsă restul la ghișeu; *Domnule*, strigă casierița disperată, aplecându-se peste geam, *ia-ți restul domnule; dă-i la următorul*, zise acesta arătând spre Mitică cu bastonul și dispăru în mulțimea agitată de așteptare și frig. *Unde mergi dumneata, domnule? La Giurgiu*, răspunse Mitică Lucan, *cu Rapidul 84. Poftim biletul, domnule, ai călătoria plătită, dus și-ntors*. Era copleșit de har și Duh venit de sus; cu lacrimi în ochi, mulțumi și pași încrezător mai departe... amintiri trăite prin credință, ca și Avraam în vechime, care-i răspunse lui Isaac la întrebarea sfârșită: unde este mielul de jertfă? **Domnul va purta de grijă...**

(California 2013)

Bunicul Lucan - vine ploaia

Râvna pentru Evanghelie, ca și alții să cunoască Adevărul, nu-i dădea pace și călătoria prin satele din jurul Bucureștiului, dar și mai departe, prin coline și hățșuri neumblate, căci împlinea Cuvântul care spune: Luca 10.2-3: *Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său. Duceți-vă; iată, vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.*”

Într-un sat din Bărăgan, tocmai era în vizită, când nori grei și plumburii începură să amenințe și păreau că dau navală peste săracii gospodari, care-au intrat în panică; ce ne facem, ce ne facem, Doamne-ajută, strigau sperați, căci se pregătea o furtună ca pe vremea potopului. Mitică Lucan, vizita frații și îi îndemna la rugăciune și ascultare de Domnul. Citeau și se îndemneau unii pe alții

cu cântări, psalmi și încurajări să nu-și piardă nădejdea, căci nimic nu e la întâmplare chiar și furtuna care era gata să vină.

Stați pe pace, fraților, căci noi suntem ocrotiți de-o mână tare, ca evreii în Egipt; urgia va trece și veți vedea cât de mare e credința noastră. Îndemnați de Mitică, s-au liniștit; unii s-au dus acasă, convinși că rugăciunile lor au fost ascultate; se înseseră și satul roia de frica potopului care bătea la ușă... au început să-și facă bagajele și să-și adune în bocceluțe lucrurile de preț, ba unii s-au pus să-și care mobile, paturi grele și dulapuri către dealul dinspre șoseaua Giurgiului; se opinteau din răspuțeri cu sarsanale și căruțe pe coasta abruptă care ducea spre vârful dealului, la scăpare. De-o veni viitura suntem la adăpost, căci e la înălțime... cine-a putut să care, a tot cărat, erau nevoiași care n-aveau ce duce, și s-au lăsat păgubași, frații și Mitică s-au culcat liniștiți, pătrunși de nădejdea care dă pace și alinare. Spre miezul nopții s-a pornit o răpăială scurtă apoi cerul cocoșat de norii grei plumburii, s-a brăzdat de tunete și lumini care zguduiau pereții și aduceau groaza de moarte... s-au spart brâiele cerurilor, s-au rupt zăgazele norilor, a sosit prăpădenia... înlemniți de frică pe la geamurile sparte, se holbau și așteptau sfârșitul... viitura dinspre miazănoapte era gata să șteargă satul de pe hartă... turna în rafale însoțite de limbi de foc, bubuituri surde urmau și iarăși de la capăt, vreo 2 ore în șir; spre dimineață s-a domolit vijelia și începuse o boare ușoară, norii fugeau spre Dunăre și se mijeau de ziuă; lumea mirată, ieșea să vadă minunea, viitura a ocolit satul! Ce se întâmplase? La intrarea în sat, baloții de fân stivuiți la cooperativă, au ținut piept și prăpădenia și-a schimbat direcția la loc larg, spre câmpie... Mitică și ai lui au avut dreptate, șopteau bătrânele pe la colțuri... Ba mai mult, ploaia mocănească a distrus mobilele cărate pe vârful dealului! ce grozăvie...

Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi, va trece pe lângă ușă și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească (Exod 12.23)
(istorioară auzită chiar în vârf de munte la Sătic, povestită de bătrânul **Hublea** din Rucăr - 2013 în casa fetei lui nea Țuluca)

